

Toespraak Eric Schneider | 1988

Nationale Herdenking
15 augustus 1945

Rangoon, december 1942

Op 14 december bleek W stervende. Direct gingen wij de wacht houden. Hij lag vrijwel de gehele tijd bewusteloos met zo nu en dan heldere ogenblikken. Hij had vele visioenen. Na een Franse zin uitgesproken te hebben wees hij naar de zoldering en zei: 'zie je al die leuke nikkertjes daarboven'. En dan zonk hij weer weg. Men zit of staat er zo machteloos bij maar dit sterfbed – hoe vreselijk ook dat wij hem moesten verliezen – was er toch een dat duidelijk in mijn geheugen gegrift blijft. Het werd tot een getuigenis van innerlijk diep geloof, waarover hij alleen met intieme vrienden en waarschijnlijk met zijn vrouw gesproken had.

Zijn stem had hij die morgen al verloren maar de woorden die wij van hem opgetekend hebben, werden wonderbaarlijk genoeg weer met duidelijke en soms weer luide stem gesproken.

Ik schreef ze over van het originele papier, dat ik aan zijn vrouw wilde geven.

Maandag 14 december; Rangoon gevangenis ziekenblok, ongeveer half vier. Voor de poort der eeuwigheid. Op mijn vraag: 'lig jij voor de poort der eeuwigheid', antwoordde hij: 'voor de poort der zaligheid'.

Ongeveer vier uur. De woorden van de Heiland zijn van eeuwigheid tot eeuwigheid en er zal er niet een verloren gaan. Nadat hij genoemd had Romeinen 8, hem vanaf vers 28 tot het einde voorgelezen. En na het laatste vers, riep hij: 'NIETS'. Na voorlezing voor de tweede maal, vroeg ik hem: 'geloof jij dit echt', waarop hij vredig en overtuigend ja knikte.

Om ongeveer vijf uur heeft hij de verzen 38 en 39 duidelijk, zelfs zeer luid nagezegd en kort daarna riep hij: 'mensen' en daarna: 'Zijn vrede, die eeuwig blijft en zijn verstand en alle eeuwigheid te boven gaat'. Daarna kwamen er alleen nog maar onverstaanbare geluiden. Om half elf 's avonds dacht ik dat hij zijn laatste adem uitblies omdat de pols niet meer voelbaar was. Ik sloot zijn ogen, op dat ogenblik sloeg hij ze voor een seconde weer op. Om elf uur vijf sliep hij volkomen rustig in.

Wij gingen naar buiten. Wij waren rustig. Wij konden alleen maar aanvaarden dat alles zo moest gaan, al week 'het waarom' niet uit onze gedachten.

De dood van goede vrienden greep ons nog wel aan maar voor het sterven van anderen was de belangstelling alleen nog maar: 'Zo, die ook dood'.

Het was of de geest zich verzette tegen het diepe meevoelen omdat het een frukend morele invloed heeft.

We werden koel en alleen als wij met God alleen waren dan konden we het angstig verbijsterend vragen: 'Wanneer houdt dit toch op, waarom brengt Gij zoveel lijden over onschuldigen?'.
Het antwoord was onbegrijpelijk maar er kwam toch wel een grote rust... en vrede...

En vertrouwen.

